

Vàng Mai Rực Rỡ

Phan Trang Hy

Cây nhà nàng, cả tuần nay đâu có hàng xóm chăm tưới giùm, thế nhưng chúng vẫn không tươi. Chúng có vẻ buồn khi cô chủ vắng nhà. Nàng vắng cả tuần nay. Không biết chuyện gì xảy ra với nàng... Thường thì ngày nào cũng vậy, sau khi tan sở, về nhà, ngoài chuyện nấu nướng, làm bánh, trở tã búp núc, nàng dành thời gian cho việc chăm sóc cây. Nào là lan, sứ... Những cây nàng mua ở hoặc bạn bè tặng. Còn riêng cây mai, rất đặc biệt vì nó được Ba của nàng mua về trồng trong chậu. Ông nói trồng cho đỡ nhớ quê. Cây mai như hiểu được nỗi lòng của ông nên năm nào cũng ra bông đúng Tết.

Nàng tự hào và rất yêu công việc của mình, như nàng thường khoe với bạn bè, người thân trên Facebook. Ngoài cây cảnh, nàng có một khoảng đất xinh xắn trồng các loại rau trái. Chúng trở thành hương liệu, thức ăn của những món ăn kiểu quê Việt do nàng nấu. Nàng rất yêu hoa. Khu vườn nàng đầy những hoa. Những hoa đó được bàn tay khéo của nàng chăm sóc trở nên đẹp hơn. Đẹp khi nắng về. Đẹp lúc mưa đến. Và chúng như làm duyên trên những đĩa thức ăn do nàng nấu. Những hoa ấy cũng được nàng đem chưng trên bàn thờ song thân của nàng vào rằm, mồng một.

Bữa nay, nàng làm cơm giỗ Mẹ (nàng gọi Mẹ là Mợ). Các anh chị em cùng nàng nấu nướng những món thường ngày song thân nàng thích.

- Chị biết Ba Mợ rất thích món canh em nấu. Chị dâu của nàng khen - Mà đâu chỉ có Ba Mợ thích. Cả nhà mình đều thích phải không mọi người?

Mọi người đều lên tiếng:

- Phải ai cũng thích mà.

Đứa con trai của nàng tiếp lời:

- Má con nấu ăn có tiếng mà. Các bạn của má, ai cũng khen mà. Có phải không má?

Nàng gật đầu, cười vui.

Quả thật là vậy. Chuyện nấu nướng, nội trợ đối với nàng là chuyện thường. Thường mà vui, mà thích. Nàng rất vui và thích khi được nấu nướng. Có lẽ chuyện nấu nướng, nội trợ thấm vào máu thịt của nàng từ nhỏ. Khi biết nấu cơm giúp Mợ, nàng thường được Mợ nhắc khéo là con gái phải biết chuyện bếp núc, coi nó là ngọn lửa để sưởi ấm gia đình, coi nó là nguồn vui sống của gia đình. Nàng thấy lời Mợ như mới nhắc đây. Nàng tự hào là không phụ lòng tin yêu của Mợ.

Sau khi lễ cúng giỗ, anh chị em, con cháu vừa ăn vừa bàn chuyện cho chuyến đi Anh của con trai, con dâu nàng nhân kỷ niệm 10 năm ngày cưới của chúng. Nàng vui không những thấy con hạnh phúc mà còn thấy con trai luôn quan tâm đến nàng. Nàng vui khi thằng bé (con trai nàng luôn bé bỏng với nàng) nói:

- Khi đi du lịch về, con sẽ lật lá mai giấp Má.

Hơn một tuần, không thấy nàng đăng status trên Facebook. Tôi cứ nghĩ chắc nàng đi du lịch cùng hai con của nàng. Bởi cách đây 4 năm, nàng cùng các bạn đồng môn du lịch miền Nam châu Âu. Thời gian đó hơn một tuần nàng vắng bóng trên Facebook. Tôi có vào trang nhà của nàng, nhắn tin thăm hỏi. Vẫn biệt tăm, không có lời nhắn lại. Tôi lo lắng, không biết chuyện gì xảy ra với nàng. Thế rồi, tôi tự an ủi tôi. Có lẽ nàng bận việc, chớ lòng tôi luôn cầu mong nàng được bình an. Tôi nghĩ lời cầu mong của mình được ơn trên chấp nhận. Và tôi nghĩ người thiệt và lành như nàng chắc không bị chuyện chi đâu. Và quả thật, sau đó tôi nhận tin nhắn của nàng là mãi vui chơi với bạn đó mà.

Và tôi tưởng tượng có thể nàng đang du lịch cùng con ở Anh. Nào là thăm dòng sông Thames với chiếc cầu Tower Bridge kỳ vĩ, nào là thăm tháp Big Ben, cung điện Westminster... Hay là nàng ghé thăm các bạn đồng môn Hồng Đức như Anh Trinh, Khánh Minh, Ngọc Hà, Loan Anh, Phương Thảo...

Rồi, tôi mừng tưởng nàng đang làm điệu bên chậu hoa lan. Tôi thấy ánh nắng vàng ươm màu mật bên khung cửa sổ nhà nàng. Và ngoài sân, bên bờ rào cây cam đầy quả vàng tươi. Tôi như thấy nàng đang hái quả cúng rằm. Qua Facebook, tôi biết nàng có chậu mai mà Ba nàng mua ở Phước Lộc Thọ (Asian Garden

Mall) tại Nam California chưng trong ngày Tết. Đើm này nàng giống tôi hay tôi giống nàng đây? Bởi tôi cũng vậy. Ngày Tết có được chậu mai là cái Tết đủ ý nghĩa.

Và, tôi nhận được tin nhắn của nàng. Tôi mừng và vội đọc.

Tôi thức giấc. Bên cạnh tôi là những người thân. Nào là anh trai, chị dâu và các em gái. Tôi ngạc nhiên vô cùng. Tôi định hỏi mọi người là chuyện gì đã xảy ra với tôi. Như hiểu được tâm trạng của tôi, chị dâu tôi lên tiếng:

- Em nằm ở đây hơn tuần rồi. Giờ em tỉnh là yên tâm rồi.

Rồi chị dâu tôi kể, tôi bị ngã và vào bệnh viện. May nhờ được đưa đi cấp cứu kịp thời. Những ngày tôi chìm vào giấc ngủ sâu, tôi được anh em trai, chị dâu, em gái, và hai con chăm sóc. Có người thân yêu bên cạnh trong lúc ốm đau quả là hạnh phúc. Tôi hạnh phúc dẫu còn mệt. Bởi bên tôi luôn có những trái tim yêu thương tôi.

Những ngày sau đó, tôi khoẻ hơn, nhưng vẫn chưa về nhà được. Vào thăm tôi có cả những đứa cháu gái, những đứa cháu giống tính điệu của tôi. Tôi phì cười khi một đứa nói:

- Những ngày cô bị bệnh, không lên Facebook được, chắc có nhiều người gửi tin nhắn hỏi thăm. Trong những tin nhắn đó chắc có ông nào đó phải không cô.

Rồi tôi dần bình phục. Thèm ăn chi lạ. Tôi muốn trở tài nấu nướng vì đó là niềm vui của tôi. Thế nhưng, con dâu tôi nói:

- Má để hai vợ chồng con chăm lo cho má, khi nào khoẻ thì má nấu.

Tôi nắm tay con dâu:

- Cảm ơn hai đứa con. Khỏe hẳn, má sẽ nấu, làm bữa ăn thịnh soạn ăn mừng.

Tôi muốn nói với con dâu nhiều nữa, nào là tôi sẽ diện áo dài chụp hình, làm điệu, đăng Facebook, nào là tôi sẽ đi thăm bạn đồng môn, nào là... Biết bao thứ nào là...

Mấy hôm rày, trời có mưa. Cây mai trồng trước sân đầy lá, bắt đầu có nụ. Chắc mai sẽ nở kịp Tết Nguyên Đán. Dẫu ở miền Trung California, tôi vẫn không thể bỏ được những tập tục Việt Nam khi đón Tết. Tôi nhớ khi còn nhỏ, lúc ở Việt Nam, ngày Tết là dịp để tôi trở tài làm bánh giúp Mẹ. Là dịp cùng Ba đi phố mua mai về chưng Tết. Tôi thích hoa mai có lẽ là do Ba tôi truyền sang. Dù bận bịu công việc của những ngày giáp Tết, dù ở Mỹ, thế nhưng lúc sinh thời Ba tôi luôn tìm cho được chút mai. Ba nói Tết mà không có mai thì vô vị lắm, không phải Tết Việt Nam. Tôi nghĩ Ba nói vậy là cho đỡ nhớ quê. Tôi được Mẹ kể lại khi lần đầu đến nhà ngoại tôi, đúng dịp ông ngoại lật lá mai. Thế là Ba tôi ra sức lấy lòng ông ngoại, là phải cùng ngoại lật lá mai. Cũng theo lời Mẹ, năm ấy cây mai nhà ngoại ở Ninh Hòa ra bông vàng rực như chúng kiến tình cảm của Ba Mẹ tôi.

Khi về thăm quê ngoại gần 50 năm xa cách, tôi thấy cây mai nhà ngoại vẫn còn đấy. Và tôi nghe cậu Hai nói là năm nào cũng ra bông nhiều lắm. Đang nghĩ về chuyện xưa của nhà ngoại, điện thoại di động của tôi đổ chuông. Là con trai tôi gọi.

- Má ơi! Mai là Chủ Nhật, vợ chồng con đến thăm má đó. Luôn tiện con sẽ lật mai cho kịp Tết.

Nghe con nói, tôi vui lắm. Vui vì con hiểu tôi.

Rồi những ngày Tết Việt Nam trên đất Mỹ đến. Vẫn phải đi làm, vẫn nhịp sống hằng ngày. Thế nhưng con trai tôi vẫn thăm tôi. Và tôi nấu những món ăn ngày Tết cho con.

Cây mai trước sân nhà tôi nở bông vàng rực.

Đọc những lời nàng gửi, tôi mừng nàng bình phục, mừng nàng vui khi cái Tết đang về. Bên tai tôi vang lên điệu nhạc Xuân: Xuân Xuân ơi, Xuân ơi, Xuân ơi! ... Và trước sân nhà tôi sáng tươi những bông mai vàng rực rỡ trong nắng ngày Xuân.

P.T.H Tháng 01/ 2023